

Aan de wand

Wim Huijser

tekeningen Maaike Alma

Maarten [...] haalde zijn pijp uit zijn zak, liet hem terugglijden, boog zich weer naar voren, met zijn ellebogen op de rand van de tafel, en pakte zijn sinaasappel. ‘Theorieën kunnen me geen barst schelen,’ zei hij, terwijl hij met zijn mes een kruis in de schil maakte. ‘Het enige wat mieters is, is wandelen, jezelf moe maken.’

J.J. Voskuil – *Bij nader inzien*

Op de brug bleef hij staan. Het was nog licht, maar de lantaarns waren al aan [...]. Het ontroerde hem. Als dit nu eens de zin van het bestaan was: het waarnemen van kleine variaties in steeds hetzelfde stukje van de wereld waar je toevallig woonde.

J.J. Voskuil – *De dood van Maarten Koning – Het Bureau* deel 7

© 2022 Wim Huijser | uitgeverij Noordboek

Tekeningen Maaïke Alma

Omslagontwerp Gert Jan Slagter

Binnenwerk Ontwerpbureau Lood, Velp

ISBN 978 90 5615 595 2

NUR 300 | 508

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Noordboek, Postbus 234, 8400 AE Gorredijk, Nederland – info@noordboek.nl

Noordboek is onderdeel van 20 leafdesdichten en in liet fan wanhoop bv

www.noordboek.nl

INHOUD

1	NIET-WANDELAARS
2	OVERWEG
3	KOEKJE
4	OVERSTAPPERTJE
5	HONDJE
6	AFSTAND HOUDEN
7	KASTEELWANDELING
8	NIEUW JACK
9	SMARTPHONE
10	RUSTPUNT
11	MOUNTAINBIKEPAD
12	LITERATUUR
13	INSCHATTING
14	MEMORY LANE
15	LOPEN
16	WAND'LEN
17	KLOMPENPADEN
18	WANDELSOKKEN
19	JOHNNY WALKER
20	WATER
21	GEKLEURDE PAALTJES
22	CASPAR LOOPT
23	WANDELZOEKPAGINA
24	ONBETROUWBARE BUIK
25	Y-SPLITSING
26	UITGEVER
27	TEYLINGENPAD
28	VOORUITGANG
29	GEEN BRUGGETJE
30	HET ZOUTPAD
31	PATERS
32	DE GROENE
33	DRIELANDENPUNT
34	DUTCH MOUNTAIN TRAIL
35	GIDS

36	WORSTELING
37	VOLKSSPORT
38	A.L. SNIJDERS
39	DE SLUFTER
40	KINDEREN
41	LUNCHPAKKET
42	APPJE
43	BRAMEN
44	DAG POES
45	BIJ NADER INZIEN
46	EEN ONBARMHARTIG PAD
47	FRUIT
48	MESTKEVERS
49	BROEDSEIZOEN
50	NESCIO
51	STREEKPRODUCTEN
52	PRAATJE
53	VOETTOCHTEN
54	CHEMTRAILS
55	KLAAS
56	LITERAIR WANDELEN
57	DARTMOOR
58	IJZERGAREN
59	RONDJE
60	SNEEUW
61	COLETTE
62	GROTE GRAZERS
63	WANDELPOOL
64	ZWERFAFVAL
65	HEIDENSE KAPEL
66	BINNENDIJK
67	BUSINESS AS USUAL
68	OPENLUCHTMUSEUM
69	VREEMDE VOGELS
70	WANDELGIDSJE
71	BELLEN
72	LANDSCHAP LEZEN

73	WINTERJACKS
74	DAGBOEKEN
75	PIJN
76	OBSIDENTIFY
77	BALEN
78	INREISREGELS
79	DWALEN
80	BAREFOOT
81	DE DONKERE KAMER
82	VLIELAND
83	VRUCHTENBUURT
84	NIEUWE RUGZAK
85	LUSJE
86	ADOPTIE
87	BOEKENWEGGEEFKASTJE
88	WELDADIG WANDELEN
89	OMDOLEN
90	IJLE POPULIEREN
91	MAARTEN EN NICOLIEN

NIET-WANDELAARS

‘Waar had je willen wandelen?’

Ze zaten nog aan het ontbijt, Maarten met de krant opengeslagen naast zich, Nicolien luisterend naar de radio.

‘Ergens waar het stil is,’ antwoordde ze.

‘Het is nergens meer stil.’

‘Maar jij weet altijd de rustigste plekken te vinden.’

‘Maar nu even niet meer,’ antwoordde hij. ‘Overal moet zo nodig gewandeld worden. En dat is nog niet zo erg, maar het zijn vooral niet-wandelaars.’

Nicolien keek bezorgd. ‘Dat zou ook verboden moeten worden.’

‘Exact,’ sprak Maarten grimmig.

‘Kunnen we niet naar de Kennemerduinen?’

Maarten lachte geforceerd. ‘Daar is tegenwoordig iedereen!’

‘Of naar het Naardermeer.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Daar loopt het halve Gooi al.’

‘Purmerend?’ deed Nicolien een nieuwe poging.

Maarten aarzelde. ‘Je kunt inderdaad het beste nog naar een polder.’

‘Laten we dan naar De Rijk gaan, en daarvandaan dat rondje om West-Grafdijk. En dan terug naar Spijkerboor.’

Maarten knikte bedachtzaam. ‘Ja, laten we dat maar proberen.’

‘Maar als het daar nou toch te druk is?’

‘Dan gaan we weer naar huis.’

Nicolien stond op om de ontbijtboel af te ruimen. ‘Wat is dat toch dat anderen altijd je plezier moeten vergallen en zo nodig ook moeten gaan wandelen. Kunnen ze niet gewoon thuis gaan loungen of barbecueën? Dat moet iedereen toch ook zo nodig?’

‘Daar vinden ze het nog te fris voor,’ antwoordde Maarten besmuikt.

‘Dan doen ze er hun terrasheaters bij aan!’

‘Of laat ze naar de herhaling van dat Songfestival kijken,’ zei Maarten, die nu de smaak te pakken begon te krijgen, ‘dan zijn er ook weer vijf miljoen van de straat.’

‘Laat ze gaan fietsen!’ riep Nicolien, nu echt op dreef. ‘Ze moeten toch ook

allemaal zo nodig een e-bike?!'

'Je zou om te wandelen eerst staatsexamen moeten doen,' zei Maarten. 'En moeten kunnen overleggen dat je voldoende praktijkervaring hebt opgedaan. Of pas toestemming krijgen als je boven de zestig bent,' vulde hij haar bizarre gedachten aan, zich te laat realiserend dat Nicolien nog zestig moest worden.

'Nou vooruit, met één introduc e dan.' Hij moest grinniken.

'En wandelen op sneakers zou onder alle omstandigheden verboden moeten worden.'

'Evenals met honden.'

'En met zo'n afritsbroek!'

'Of zo'n ordinair strak t-shirt!'

Terwijl haar fantasie nog alle kanten op schoot, stapte Nicolien even later vrolijk gestemd onder de douche.

Toen ze anderhalf uur later op het drukke perron stonden, bleek de werkelijkheid een stuk weerbarstiger. Met een schuin oog keken Maarten en Nicolien argwanend naar hun medereizigers. Wie waren de wandelaars en wie niet? Aan de rugzakken viel het niet meer af te lezen, die droeg iedereen tegenwoordig.

Luid piepend kwam de trein voor hen tot stilstand. Op hoop van zegen stapten ze in.

OVERWEG

Toen ze uit het bos kwamen, lag vóór hen de overweg. Althans, er wás ooit een overweg. Het was duidelijk dat ProRail nog niet zo lang geleden de onbewaakte spoorwegovergang permanent had afgesloten. Een stevig hek blokkeerde de wandelroute.

‘En hoe moet het nu verder?’ vroeg Nicolien.

Maarten bestudeerde gefronst zijn opgevouwen kaart. ‘Dat wordt omlopen.’

‘Omlopen? Wat is dat nu voor onzin. We konden hier toch altijd het spoor over?’

Hij zuchtte. ‘Aan wat kon hebben we niet veel meer. Kennelijk vonden ze het nodig om die overweg af te sluiten.’

‘Wie ze? De NS?’

‘Geen idee wie er tegenwoordig nog hierover gaat. Ik denk ProRail.’

‘Maar wij zijn toch zeker de enigen niet die hier regelmatig wandelen? Daar hoeven we ons toch niet zomaar bij neer te leggen?’ Nicolien stampte driftig met haar voeten op de klinkerweg. ‘Moet Wandelnet daar niet eens iets aan doen?!’

Maarten zag in dat dit wel eens een nutteloos gesprek kon worden. Bedachtzaam keek hij eerst een tijdje naar links, daarna de andere kant op, waar hij zag dat een vers wandelpaadje door het hoge gras voerde.

‘Had jij dat trouwens niet van tevoren na kunnen gaan,’ vervolgde Nicolien haar zoektocht naar een boosdoener. ‘Jij zit toch altijd op dat internet? Heb je er daar dan niets over gelezen?’

Andermaal zuchtte Maarten diep. ‘Als je niet weet dát je naar iets moet zoeken, kun je toch ook nooit het antwoord vinden. Misschien moet je zelf eerst eens een keer kijken hoe internet nou precies werkt voor je met je eeuwige commentaar komt.’ Voor hem was het wandelplezier als sneeuw voor de zon verdwenen. ‘We kunnen beter gewoon de omleiding volgen, dan komen we vanzelf weer op onze route uit.’

‘Wie zegt dat?’ Het was duidelijk dat Nicolien zich nog niet gewonnen had gegeven. ‘Weet jij hoever ze ons nu om willen laten lopen? Ik zou daar maar niet zoveel vertrouwen in hebben.’

‘Wat wou jij dan, teruggaan? Als ze bij de Spoorwegen tot het besluit komen om zo’n overweg af te sluiten, moet er ook iemand zijn die zich verantwoordelijk voelt voor gestrande wandelaars. We lopen gewoon die kant op en dan zien we wel.’ Kordaat zette Maarten zich in beweging.

‘Voorbereiden,’ sputterde Nicolien binnensmonds. ‘Dan sta je niet voor verrassingen. Want je weet dat ik een pesthekel heb aan verrassingen.’

KOEKJE

Na de harde noordenwind op het strand, voelde het op het afgeschotte terras ter hoogte van de duinovergang aangenaam aan. Even leek het er zelfs op dat de zon door zou breken. Maar die hoop was al weer snel vervlogen. Nicolien had een beker chocolademelk besteld, Maarten koffie. Ze waren de enigen op het terras. Andere wandelaars hadden de voorkeur gegeven aan de bedompte warmte van het strandpaviljoen.

Toen hun warme drankjes werden geserveerd, sloeg Nicolien haar handen om de mok chocola. 'Die is niet warm meer.'

Maarten legde zijn hand op zijn koffiekopje. 'Deze nog wel.'

'Dan hebben ze dus eerst mijn chocolademelk gemaakt en zijn ze daarna pas aan jouw koffie begonnen. Zo gaat dat tegenwoordig altijd. Niemand meer die zich verantwoordelijk voelt voor een kop hete chocolademelk. Dat hebben we allemaal aan de markt overgelaten. En de markt dicteert machines die lauwe choco produceren. Dan stap je eerder weer op en kunnen ze twee keer zo veel aan een tafeltje verdienen. Gevolg is dat ik nu koude chocola heb.' Mokkend scheurde Nicolien de verpakking van het koekje open. Voorzichtig brak ze er een hoekje af dat ze voor zich uit over tafel schoof. In een oogwenk was er een mus neergedaald, met een schuin kopje inspecterend of de kust veilig was.

Terwijl Maarten van zijn koffie proefde, hield hij zowel de mus als Nicolien in de gaten.

'Kom maar,' sprak ze, 'kom maar. Er is niets aan de hand. Dat koekje is echt voor jou. Je hoeft nergens bang voor te zijn.' Haar gelaat was zacht en haar ogen glommen.

Enigszins ontroerd bekeek Maarten het tafereel. Vrouw voert musje. Vredig.

Opnieuw brak Nicolien een stukje van haar koekje af dat ze nu een andere richting op schoof. De mus was ondertussen dichterbij gehipt, nam het stukje speculaas in zijn snavel en vloog er pijlsnel vandoor.

'Goed zo!' Nicolien keek hem tevreden na. Ondertussen lokte ze een ander vogeltje dat al klaarzat op de rand van de glazen beschutting. 'Ja, natuurlijk, jij krijgt ook.'

‘Vergeet je chocolademelk niet,’ sprak Maarten, ‘anders is die echt koud.’
Nicolien leek hem niet te horen. Al haar aandacht ging uit naar haar gevederde vrienden.

‘En dat is zonde,’ voegde Maarten er bijna onhoorbaar aan toe. Hij nam een laatste slok van zijn koffie.

‘Zonde,’ mompelde Nicolien terwijl ze aarzelend naar haar mok reikte. ‘Wel zo nodig op een terras moeten gaan zitten en dan niet aan de vogels denken, dát is zonde.’

OVERSTAPPERTJE

Achteraf waren ze veel te laat nog op pad gegaan. Het was eind november. De donkere dagen voor kerstmis leken al begonnen. Toch hadden ze halverwege de middag besloten om een klom-penpadroute te lopen. Via een overstappertje waren ze in een weiland beland dat ze moesten doorkruisen. Ondertussen daalde de zon sneller dan verwacht. In de schemer sjokten ze langs een slootje dat aan één kant tegelijk de begrenzing van het weiland vormde. Na een haakse hoek liepen ze nog een stukje door, tot het punt waar ze opnieuw een overstappertje verwachtten.

‘Ik zie het nergens,’ zei Maarten om zich heen kijkend.

Nicolien liep nog een tijdje door, zonder resultaat. ‘Alleen maar prikkeldraad,’ constateerde ze. ‘Maar ik zie ook verder geen pad meer.’

Maarten keek bezorgd. ‘Moeten we dan toch dat hele stuk weer terug?’

Nicolien keek in de richting waaruit ze gekomen waren. Het was inmiddels zo donker dat ze de boerderij waar ze het weiland in waren gegaan niet meer kon zien. ‘Weet jij nog waar we over het prikkeldraad konden?’

Maarten probeerde zich zo goed mogelijk te oriënteren. In de verte zag hij de bewegende lichten van auto’s die over de smalle weggetjes door het boerenland snelden. ‘Ik kan het hiervandaan niet zien. Laten we maar gewoon een stuk teruglopen.’

Maar toen ze halverwege het weiland waren begon hij te twifelen over het punt waar ze het weiland diagonaal waren gekruist. Midden in het veld bleven ze weer staan.

‘Ik weet het echt niet meer,’ bekende Maarten.

‘En je kaart dan?’ vroeg ze.

‘Daar kan ik niets meer op lezen.’

‘Heb je geen zaklamp in je rugzak?’

Hij keek geërgerd. ‘Hier had ik natuurlijk niet op gerekend.’

‘Je moet áltijd óveral op rekenen,’ antwoordde ze gedecideerd.

‘En daarom had ik nou zo’n smartphone willen hebben,’ zei Maarten.

‘Daar kun je altijd op zien waar je bent.’

‘Begin je daar nu weer over? Een smartphone!’ Ze spuugde het woord uit of het rotte vis was. ‘Je bent toch zeker geen patser?!’

‘Iedereen heeft tegenwoordig een smartphone,’ weerlegde hij haar commentaar. ‘Dat heeft werkelijk niets met wel of geen patser zijn te maken. Je ontleent er ook geen enkele status meer aan. Zo’n ding is zo vanzelfsprekend als een huistelefoon.’

‘Daar zou ik anders ook best zonder kunnen,’ dreigde Nicolien het gesprek een heel andere richting in te trekken.

Maarten werd nu echt kwaad. ‘Hou nou in godsnaam eens op met dat zinloze gekibbel. Denk liever mee. Het is aardedonker. We staan hier tussen de koeienvlaaien en we hebben geen idee welke kant we op moeten.’

Terwijl ze opnieuw besluiteloos rondraaiden, wees Nicolien naar de bewegende lichten in de verte.

‘Laten we gewoon naar een weg lopen.’

‘Met het risico dat we eerst in zeven sloten belanden,’ sprak hij schamper. ‘Dan blijf ik liever het prikkeldraad volgen.’

Zwijgend volgde ze Maartens suggestie. Toen ze tien minuten later het overstappertje hadden teruggevonden en ze het pad naar de boerderij weer herkenden, was ook Nicolien’s stemming snel bijgedraaid.

‘Verdwalen heeft natuurlijk ook altijd iets gezelligs,’ sprak ze opgelucht terwijl ze zijn hand pakte. ‘Wil je een banaan?’

HONDJE

Toen ze halverwege het bospad waren, stond hen een hondje op te wachten. Verwachtingsvol keek het op. Maar op het moment dat Maarten zijn hand uitstak om het een aai te geven, maakte het een onverwachte draai, waarna het in een wijde boog om hen heen liep. Even had Maarten de neiging een stok te pakken en die een eind voor zich uit te gooien. Dat was echter niet nodig, want verwachtingsvol sprintte het dier voor hen uit om een meter of vijftig verder zich weer om te draaien en Maarten en Nicolien op te wachten.

‘Ik zie nergens zijn baasje,’ zei Nicolien.

‘Hij zal wel van een boerderij uit de buurt komen,’ antwoordde Maarten geruststellend.

‘Er is hier nergens een boerderij,’ klonk haar bezorgde antwoord.

Toen ze het hondje weer hadden ingehaald, bleef het rustig volgen.

Nicolien keek over haar schouder en vroeg goedmoedig: ‘Hé Fikkie, waar is je baasje? Heb je dan geen baasje?’

Het hondje wendde de snuit naar Nicolien en knipperde betekenisvol met de oogleden.

‘Zie je wel,’ begreep ze, ‘hij heeft geen baasje.’

Maarten raakte erdoor geïrriteerd. Wat nu weer? De aanwezigheid van het hondje hinderde hem in zijn loopritme.

‘Natuurlijk heeft hij die wel. Jij altijd met je sombere vermoedens. Dat beest hoort hier gewoon.’

‘Dat kan je nu wel zeggen,’ reageerde Nicolien geprikkeld, ‘maar ik zie je aarzeling wel. Wij lopen hier helemaal alleen op een stil bospad. Het dorp is nog zeker een paar kilometer verderop en ik zie nergens een huis. Ze hebben dit hondje aan zijn lot overgelaten, dat zie je aan alles.’

Ondertussen scharrelde het beestje wat rond in de bosrand. Kennelijk verkerend in een wereld die nog ontdekt moest worden. Maarten dacht er raad mee te weten. Hij raapte een tak onder een boom vandaan en wierp die een heel eind naar achteren, waarop het hondje ogenblikkelijk een sprint inzette.

‘Nu doorlopen,’ commandeerde Maarten, Nicolien aan een mouw meetrekkend. Maar nog voor ze twintig meter verder waren was het hondje